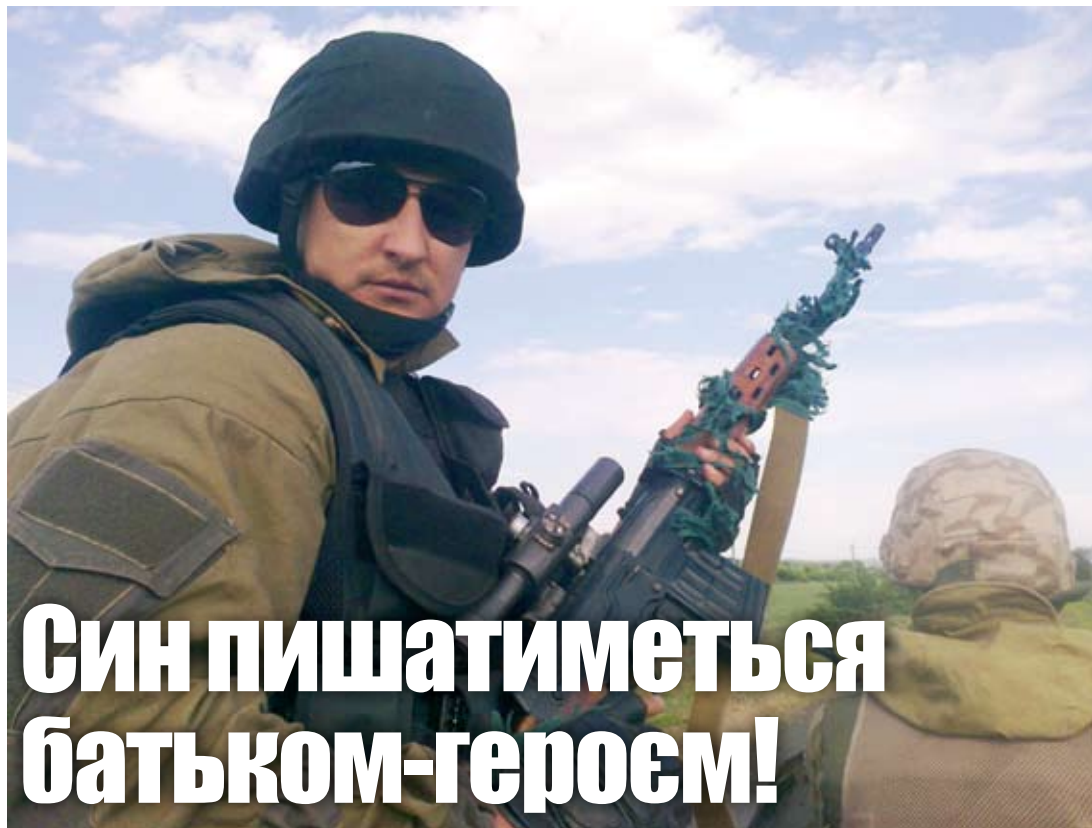

Нинішній рік, на жаль, став «чорним» у новітній історії прикарпатської міліції. Наприкінці травня – на початку червня під час антитерористичної операції на Донеччині загинули семеро працівників спеціальної роти міліції при УМВС України в Івано-Франківській області. Відтоді всі урочисті заходи в міліцейських колективах краю розпочинаються з хвилини мовчання за загиблими побратимами.

Працівники прикарпатського спецпідрозділу міліції виконували бойові завдання на Донеччині з початку проведення антитерористичної операції. Вони обороняли гору Карачун у Сло-в'янську, де була телевежа. Щодня впродовж кількох тижнів правоохоронці перебували під мінометним обстрілом, який терористи вели з житлових кварталів, прикриваючись цивільним населенням. 29 травня вертоліт Нацгвардії, котрий перевозив їх на ротацію, був збитий бойовиками із переносного зенітно-ракетного комплексу. Разом із старшими лейтенантами міліції Петром Безпальком і Василем Семанюком, старшим прапорщиком міліції Володимиром Шарабуряком, прапорщиком міліції Володимиром Лисенчуком, старшиною міліції Петром Остап'юком і старшим сержантом міліції Віктором Яков'яком загинув і начальник управління бойової та спеціальної підготовки Національної гвардії України генерал-майор Сергій Кульчицький, який свого часу працював в обласному управлінні внутрішніх справ Івано-Франківщини.

Не встигли на Прикарпатті оплакати своїх героїв, як надійшла ще одна трагічна звістка. Шостого червня в бою під Слов'янськом загинув старший сержант міліції Михайло Шемегінський. Указом Президента України за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету й територіальної цілісності України семеро колишніх бійців прикарпатського «Беркута» посмертно нагороджено орденом «За мужність».

Кожен із полеглих правоохоронців пройшов суворий армійський вишкіл, мав цивільну спе-

Син пишатиметься батьком-героєм!

ціальність, яка давала змогу заробити на шматок хліба. Зокрема, Василь Семанюк був дипломованим інженером-програмістом, Петро Остап'юк мав диплом викладача фізичного виховання, Володимир Шарабуряк здобув у професійно-технічному училищі спеціальність водія-автослосаря, а Віктор Яков'як закінчив будівельний ліцей за спеціальністю «столяр, паркетник». Але фізично сильні та мужні духом чоловіки вирішили пов'язати свою долю з міліцейською службою, до того ж обрали один із найскладніших її підрозділів – спеціальний. Не раз брали участь у затриманні озброєних злочинців, ризикували здоров'ям і життям. Крім того, Петро Безпалько служив у складі спеціального миротворчого підрозділу МВС України в Косово.

Четверо із загиблих міліціонерів під час падіння збитого гвинтокрила – уродженці Коломийського району, найбільшого на Прикарпатті. Василь Семанюк народився в селі Нижня Велесниця, Володимир Лисенчук – із Лісного Хлібичина, Петро Остап'юк – із Торговиці, а Віктор Яков'як – із Голоскова. Кожен із них прийшов у міліцейський спецпідрозділ у різний час, не знаючи один одного. Але міліцейська служба, постійні випро-

бування на мужність здружили хлопців.

– Це був Великдень, Поливаний понеділок, – розповідає мати загиблого героя Марія Лисенчук. – Володя гостював на свято з дружиною й дітьми. Після обіду до нас приїхали хлопці з його спецпідрозділу – Віктор Яков'як і Петро Остап'юк. Посиділи за столом, потім – на вулиці. Я чула, як вони відмовляли Володю їхати на схід. Мовляв, ти ж після операції ледве став на ноги. Сина минулої осені невдало прооперували на апендицит, тож була повторна операція. У медиків не було твердої гарантії, що виживе. Хлопці з «Беркута» навіть здавали для нього кров. «Ні, я не можу не поїхати, – гарячково казав мені. – Хлопці їдуть, поїду і я. Ми будемо разом». У нього робота, друзі були понад усе. Бувало, вранці прокидався, а в мобільному телефоні – зо два десятки пропущених дзвінків. Переглядав їх, одягався й кудись поспішав – комусь допомогти, когось виручати.

Перед армією Володимир Лисенчук вивчився на електрогазозварювальника, але з роботою в густонаселеному краю скрутно. Знайомий порадив йому піти на службу в міліцію. Тож працював у патрульній службі в Коломиї. Під час навчання на

курсах початкової підготовки в Івано-Франківську познайомився зі студенткою Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Світланою. Зустрічалися два роки та й побралися. Молоде подружжя жило в Світланиних батьків.

– То така чудова пара була, усі їм заздрили, куди б не пішли... – зітхає Марія Володимирівна. – Шість років тому в них народилася донечка Діанка. Коли торік невістка завагітніла Віталіком, то запанікувала: мовляв, буде шестеро в двокімнатній квартирі. Це не проблема – заспокоювали ми. Сваха пообіцяла, що поїде на заробітки з весни до осені, заробить їм на машину, а вони вже візьмуть житло в кредит. Та не судилося... Володя не дожив до свого 30-річчя менше двох тижнів.

Віда з нашими хлопцями сталася якраз на Вознесіння, коли Ворота відкриті в рай. Вони полягли за Україну в останній день сороковин смерті Ісуса Христа. Уже згодом дізналася, що Володя напередодні телефонував усім друзям – не міг наговоритися. Я подзвонила о пів на одинадцять дня, але він не відповів. Потім сам обізвася. Каже мені: «Мамо, сьогодні був такий обстріл, що дивом вдалося врятуватися від осколків». Ще зателефонував Ді-

анці, бо зафіксовано пропущений дзвінок. Вона була з мамою в церкві якраз на храмове свято. А через чотири хвилини його годинник зупинився...

Світлана хотіла, щоб Володю поховали в Івано-Франківську, на Алеї Героїв. Але я наполягла на своєму й останній спочинок син знайшов тут. Ми щодня на цвинтарі, багато людей приходять на могилу, моляться, свічки постійно горять. Через тиждень після похорону, на світанку, до нашої хати зайшли синові побратими. Вони щойно прибули із Донеччини. Влаштували салют на могилі.

Наступного дня автор цих рядків зустрівся із вдовою героя, Світланою Лисенчук. Молода жінка щойно повернулася з

донечкою з Угорщини, куди їх разом з іншими дружинами й дітьми загиблих міліціонерів і «майданівців» запросили на відпочинок. Світлана каже, що в сусідній країні їх оточили такою турботою й теплотою, що аж сльози наверталися на очі від вдячності. А коли під час вистави в будапештському цирку оголосили про них, то весь амфітеатр устав і довго аплодував.

— Коли ми почали зустрічатися, то Володя мені сказав, що живе в Коломиї, працює в патрульній службі міліції, за-

кінчує курси, але, мовляв, ми будемо бачитися, приїжджати одне до одного, — поринає в спогади Світлана. — Я в це не вірила, бо які можуть бути стосунки на відстані? А Володя наполягав: «Як я сказав, так і буде». Так воно й сталося. Він завжди дотримував слова. Дуже хотів працювати в міліційському спецпідрозділі, і через якийсь час його мрія збулася.

Коли Володя перейшов на роботу в «Беркут», я відразу відчула оту якусь самотність. Хоча мене його командир про це попереджав і казав, що потрібно бути готовим до всього. Чоловік на такій службі

може ночами пропадати, у нього часто будуть виїзди, тож на свята теж можу залишатись сама... Потім я зрозуміла й відчула, наскільки це відповідальна, небезпечна робота. Дуже переживала за нього. Траплялися різні ситуації за ці сім років служби. Коли був Майдан, Володю не взяли в Київ, бо він перед тим переніс дві складні операції. Зате коли почув про відрядження на схід, то одним із перших записався добровольцем. Сказав: «Як не я, то хто? Це мій прямий обов'язок». Спочатку вони охороняли громадський порядок у місті Ізюмі, усе було спокійно. Телефонував, що люди дуже доброзичливі, приносять їжу, каву, сигарети. Потім передзвонив, що їх переводять у Слов'янськ. Для мене тоді життя ніби перевернулося, я щодня жила на емоціях, недосипала, недоїдала, постійно хвилювалася за нього.

Коли стався перший обстріл вертольота, в ньому був і наш кум Ростислав Ткачук. Їх перекидали в Слов'янськ на один із блокпостів. Слава Богу, тоді все обійшлося добре, хлопці приземлилися без ушкоджень. Володя після цього зізнався, що страшно сидати у вертоліт, бо в будь-який час його можуть обстріляти, тож не знаєш, чи він приземлиться. Ніби щось передчував. Пригадую таку його фразу, яку він проронив перед загибеллю: «Шкода, що не побачу, як малий почне ходити». Я його

заспокоювала, мовляв, малому лише півроку, а ти скоро повернешся...

Діанка теж, мабуть, щось передчувала. Вона з татком дуже тісно пов'язана — його копія. Пам'ятаю ті три випадки, коли вона приходила з вулиці й дуже плакала. Просила зателефонувати Володі. Коли не брав трубку — впадала в істерику: чому татко не обзивається. А як передзвонював, то заспокоював: «Діаночко, я скоро приїду й більше вас не залишу». Донечка після загибелі Володі з його подушкою ходила по хаті й казала, що вона татусем пахне. А Віталік ще нічого не розуміє. Коли Володя був живий, то намагався вимовляти літеру «т», а тепер, коли не стало татка, у нього це ніяк не виходить. Я показую синові фотографії й запитую, де татко? Він постійно шукає його оченятами.

Світлана розповіла, що чоловік дуже хотів сина. Коли вдруге завагітніла й після обстеження на апараті УЗД їй сказали, що буде дівчинка, вона вийшла з поліклініки спантеличена, й не знала, як про це йому повідомити.

— Та Володимир сказав: «Ну що ж, я дуже радий». А коли після пологів дізнався, що Бог таки послав нам хлопчика, то був такий щасливий: «У мене народився „беркут“!» Дуже хотів, щоб син пішов його професійною дорогою.

Світлана спершу опиралася, а тепер каже, що це її обов'язок — виконати волю чоловіка.

— У Віталіка батько — герой, і син пишатиметься ним, — твердо запевняє молода вдова. — Я й досі не вірю, що Володі немає. Мені здається, що він нам допомагає, опікується мною й діточками. Це важко зрозуміти, але я це відчуваю.

— Мамо, а можна я скажу? — просить Діанка й розповідає, як наступного дня після того, коли татка не стало, малювала ручкою по зошиті й відчувала, що ніби хтось направляє її руку.

— Вона таке не могла вигадати, — впевнена Світлана. — А малий... Яюсь кума його носила на руках, то він увесь час тягнувся ручками в коридор і сміявся, хоча там було темно. Маленькі діти більше відчують, ніж дорослі. А ще Діанка каже, що то ангелики забрали татка на небо і, коли війна закінчиться, вони його відпустять...

Ігор ГОЛИНСЬКИЙ,
Івано-Франківська обл.